

RIJEČ
BUREAU

PAN-EVROPSKI UNIVERZITET
"APEIRON" BANJA LUKA
Broj: 402 74
Datum: 19.02.2014. godine

MINISTRI I RADNICI

Da se razumijemo, dragi moji, apsolutno smatram da dalje ovako ne može i da se stvari moraju mijenjati. Također, smatram da se vlast barem 20 posto bavila onima koji su je izabrali, umjesto što se 100 posto bavila sama sobom (i sebi bliskim istomišljenicima u svim sferama života) i to, kako se ovih dana skoro papagajski ponavlja - 20 dugih godina, ništa od ovoga što gledamo već desetak dana ne bi se moglo desiti....

S druge strane, da se taj isti narod kojem se, eto, desilo tih 20 godina, malo više u tom periodu bavio samim sobom – da je čitao išta teže od toga ko je ispao iz *Farme* i gdje prostitutke, da prostite, rade po akcijskim cijenama, ukratko da se obrazovao i želio osvojiti neka nova znanja – danas bi se znali baviti i ovom i ovakvom vlašću... Ovako... dvije istinite priče će vam crno na bijelo razjasniti ko smo, kakvi smo i zašto smo tu gdje jesmo... Poznajem, naime, jednog univerzitetskog profesora koji nije od ovih “šumskih” predavača, hoću reći radi u ustanovi sa tradicijom i koliko toliko očuvanim dignitetom, koji mi je nedavno rezignirano ispričao jedan crnohumorni primjer naše svakodnevnice. Došao mu, dakle, student, postariji doduše, jedno 50-ak godina, ali dobro, misli se profesor, čovjek uči dok je živ i za pohvalu je to da ima i tog nešto vremešnijeg studenta.... Što je mislio sve dok ga nije vidio da prepisuje na ispitu. Hladnokrvno i bez nekog većeg ustručavanja. Vodeći se osnovama svog posla, profesor studenta udalji sa ispita jasno i glasno mu rekavši razlog zbog kojeg to čini. No, na slijedećem roku, eto ovoga opet...I opet sve kao i prvi put. Vrli student prepisuje, profesor ne može to ne vidjeti te prepisivač po kratkom postupku završi ispred vrata, opet izbačen sa ispita...No, ne lezi vraže, rekli bi u kraju u kom se pomenuta radnja dešava (zaboravih reći da se ne radi o glavnom gradu države), eto studenta ponovo i sve ponovi navlas isto. Profesor ga gleda, ali ga ovaj put pusti da završi ispit. Divno prepisan, rad ovog vrlor nam studenta je sam po sebi zaslužio prolaznu ocjenu, e kada ne bi bilo ono što je bilo, što je profesor, čisto da student ne pomisli da je baš mnogo pametan ili čak pametniji od profesora, jasno pobrojao prije nego će upisati ocjenu. Prolaznu, jer “nećeš, valjda, ministar biti”...Mislio je, pojašnjava mi, treba čovjeku na poslu, možda je radio i nekoliko decenija, pa došao vakat da za to radno mjesto treba i fakultetska diploma... Dao šesticu i skoro zaboravio na to. Sve dok jednu večer na Dnevniku nije vidio da je baš taj njegov student imenovan za ministra kantonalne vlade!!!!

... I odjednom se ovom pričom zaobiljila moja standardna zafrkancija da će svi u ovoj zemlji prije ili poslije biti ministri... A samo Bog dragi zna koliko takvih “prepisivača” sjedi na važnim ministarskim, direktorskim i inim funkcijama...

Priča druga mi zgodno dođe kada sagovornika želim uvjeriti da u ovoj državi ničije maslo nije za ramazana... Odnosno, ne valja vlast, ali ruku na srce ni narod nije kakav. Naime, uspješan direktor uspješnog javnog preduzeća u kojem radnici na vrijeme primaju vrlo dobre plaće, napravio analizu i vidio da ima nekoliko desetaka radnika koji su pred penziju godinu, dvije ili tri. Pa pomislio kako je sasvim uredu ponuditi im otkup staža radi odlaska u mirovinu, a na njihova mjesta, gdje je moguće, zaposliti njihovu djecu koja su krenula roditeljskim stopama.

“I šta misliš koliko ih je prihvatilo aranžman?, pita me, a ja već po tonu shvatam da odgovor treba glasiti “niko”...

“Tačno, niko nije prihvatio, svi žele ostati raditi, plus da im zaposlimo djecu”...

Da ne vjeruješ... **B**

Aida Delić,
glavna i odgovorna urednica